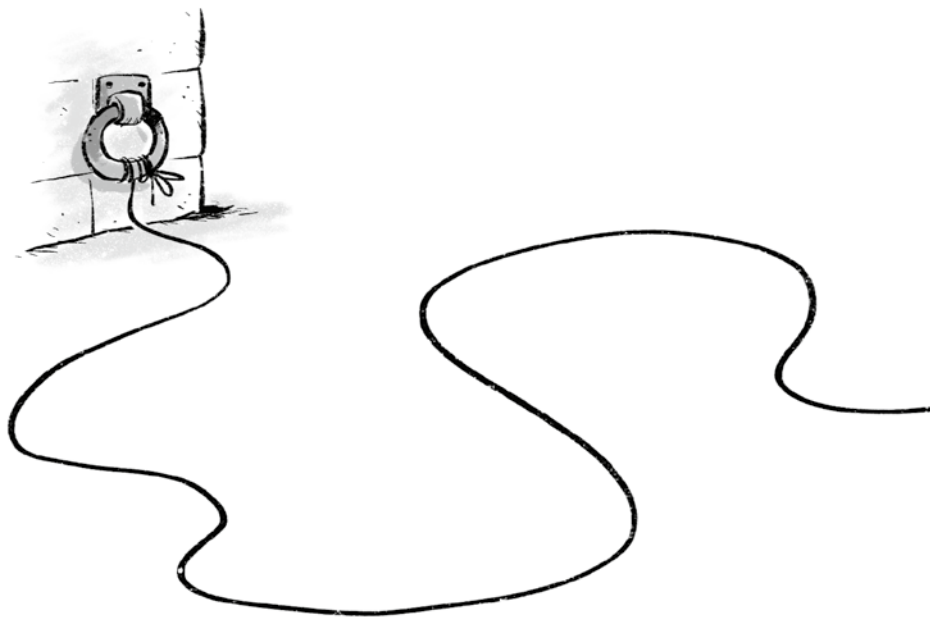
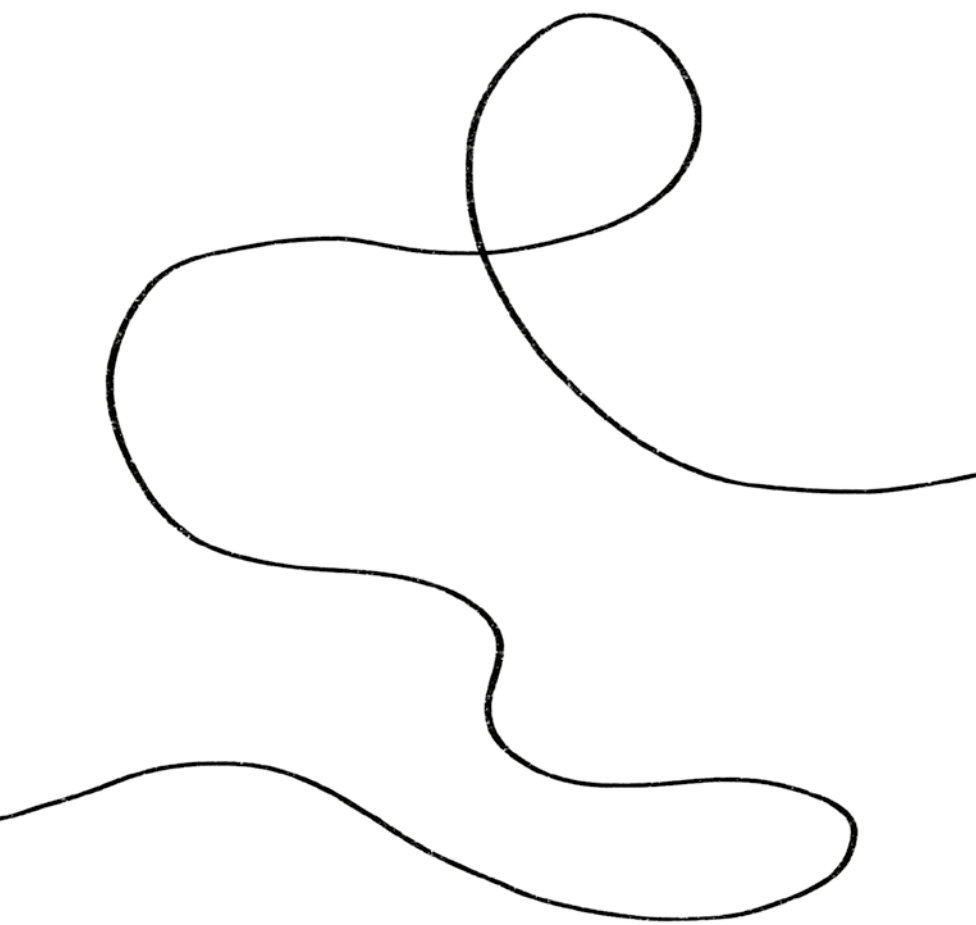

ΠΑΜΟΣ
ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΘΗΣΕΑΣ
ΓΙΑ ΜΙΑ
ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΠΑΜΟΣ
ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΘΗΣΕΑΣ
ΓΙΑ ΜΙΑ
ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
ΤΟΜΕΚ ΓΙΟΒΑΝΗΣ

Στην Τάνια μου

Πάμος Ιωαννίδης: Θησέας για μια εβδομάδα

ISBN 978-960-04-5269-3

Εικονογράφηση: Τόμεκ Γιοβάνης

Επιμέλεια-Διόρθωση: Μαρία Σπανάκη

Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

Γραφιστική επιμέλεια: Ξένια Τρύφων

Για το κείμενο © Πάμος Ιωαννίδης, 2022

Για την εικονογράφηση © Τόμεκ Γιοβάνης, 2022

Για το κείμενο και την εικονογράφηση © Εκδόσεις Κέδρος Α.Ε., 2022

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Μία καρπαζιά και άλλη μία

Ήταν ένα συνηθισμένο μεσημέρι Τετάρτης. Σε λίγο θα ξεκινούσε το μεγάλο διάλειμμα, μετά Ιστορία, μετά επιστροφή στο σπίτι, μεσημεριανό, λίγο διάβασμα, περισσότερο Minecraft, βραδινό, μπάνιο, βιβλίο στο κρεβάτι και ύπνο. Αυτό ήταν το πρόγραμμα κάθε Τετάρτη. Όχι όμως αυτή την Τετάρτη. Αυτή την Τετάρτη το πρόγραμμα του Νικόλα θα κυλούσε διαφορετικά. Ο ίδιος βέβαια δεν το ήξερε, δεν το είχε καν φανταστεί. Όχι επειδή δεν είχε φαντασία, το αντίθετο μάλιστα. Ήταν ένα παιδί με μεγάλη φαντασία και κοφτερό μυαλό. Κάθε βράδυ, πριν κοιμηθεί, έφτιαχνε ιστορίες στο μυαλό του, μέσα σε δικούς του, περίεργους κόσμους, με τέρατα

και βασιλιάδες και ό,τι μπορείς να φανταστείς. Το αντίθετο όμως δεν είχε συμβεί ποτέ. Το μυαλό του να είναι συγκεντρωμένο στο μάθημα, ενώ γύρω του να εκτυλίσσονται φανταστικές ιστορίες. Ποτέ, μέχρι εκείνη την Τετάρτη. Και όλα ξεκίνησαν με το χτύπημα του κουδουνιού.

ΝΤΡΙΙΙΙΙΙΝ!

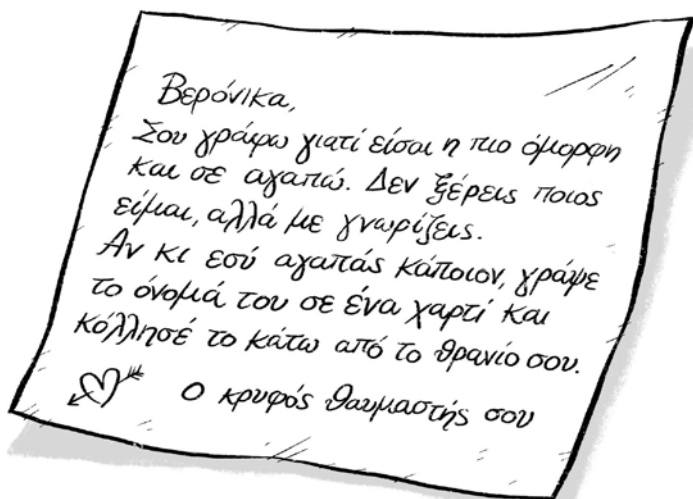
Τα παιδιά πετάχτηκαν να βγουν για το διάλειμμα. «Θα έρθεις;» του φώναξε ο Άγης έχοντας ήδη φορέσει το μπουφάν του.

Ο Νικόλας δεν του απάντησε, ούτε τον πλησίασε. Έμεινε μακριά, γιατί έβλεπε πως δίπλα του στεκόταν η Βερόνικα. Αν πλησίαζε πολύ, μπορεί να χρειαζόταν να της μιλήσει, και δεν ήταν έτοιμος για κάτι τέτοιο. Το είχε αποφασίσει όμως ότι κάποτε θα της μιλούσε, μέσα στη χρονιά στα σίγουρα, πριν τελειώσει το δημοτικό δηλαδή. Μετά μπορεί να ήταν πολύ αργά, γιατί μετά θα πήγαιναν όλοι γυμνάσιο, και εκεί μπο-

ρεί να χάνονταν, μπορεί να άλλαζαν τμήμα, ίσως και σχολείο.

Έπρεπε να βρει λοιπόν το θάρρος να της μιλήσει, ή τουλάχιστον να της απαντήσει όταν αυτή θα του μιλούσε. Αυτό δηλαδή που δεν είχε καταφέρει να κάνει την προηγούμενη μέρα, όταν η Βερόνικα είχε έρθει στο σχολείο με νέο κούρεμα. Τον είχε ρωτήσει αν του άρεσε και ο Νικόλας δεν είχε καταφέρει να της απαντήσει. Είχε μείνει απλά αμίλητος. Ο Άγης αργότερα του είπε πως, όποια και να ήταν η αλήθεια, έπρεπε να της είχε πει πως του άρεσε το νέο της κούρεμα. Αλλά δεν ήταν αυτό το θέμα του Νικόλα. Το σημαντικό ήταν ότι, μετά την ερώτησή της, είχε αρχίσει να σκέφτεται μήπως τελικά η Βερόνικα τον αγαπάει και αυτή, κάτι που πιο πριν δεν θα περνούσε καν από το μυαλό του.

«Από πού και ως πού να διαλέξει εμένα;» θα σκεφτόταν, αλλά όχι πια. Από εκείνη τη στιγμή, για πρώτη φορά, άρχισε να τρέφει ελπίδες. Και αυτό το έκανε ακόμα πιο δύσκολο να της μιλήσει. Και ακόμα πιο σημαντικό όμως, γιατί έπρεπε να μάθει την αλήθεια. Γι' αυτό είχε ετοιμάσει ένα σημείωμα:

Το μόνο που έμενε ήταν να της αφήσει το σημείωμα χωρίς να τον πάρει είδηση.

«Πάμε;» επανέλαβε ο Άγης, που είχε πλέον πάει δίπλα του. «Έλα! Θα είναι όλοι! Θα είναι και η Βερόνικα», του είπε χαμογελώντας με νόημα.

«Η Βερόνικα;» σκέφτηκε με τρόμο ο Νικόλας.

Τώρα ήταν που δεν θα πήγαινε σίγουρα. Έδειξε το τετράδιο πάνω στο θρανίο του.

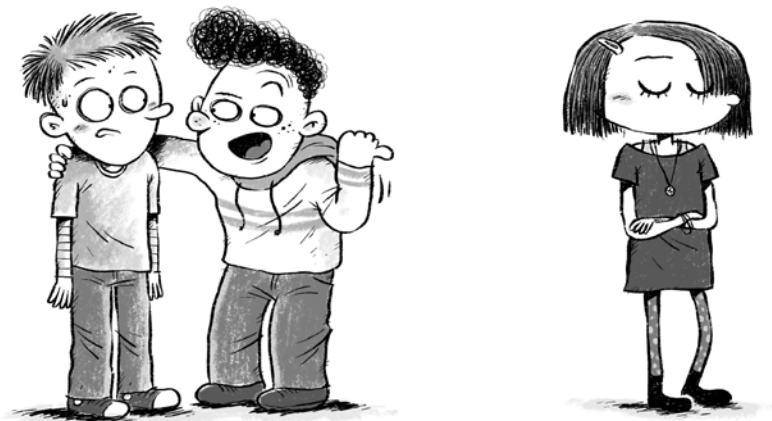
«Εσύ έχεις δ-δ-ιαβάσει για σήμ-μερα;» ρώτησε τον Άγη.

Ναι, ο Νικόλας τραύλιζε. Από πάντα. Δεν ήταν βέβαια στ' αλήθεια από πάντα, αλλά αυτό νόμιζαν

όλοι στο σχολείο. Ότι ο Νικόλας πάντα τραύλιζε και ότι πάντα θα τραυλίζει. Ήταν το χαρακτηριστικό του. Και δεν ήταν για καλό.

«Αφού έχω εσένα!» του χαμογέλασε ο Άγης και έφυγε τρέχοντας για το γήπεδο μαζί με τα υπόλοιπα παιδιά.

Ο Νικόλας έμεινε, επιτέλους, μόνος του. Έκλεισε την πόρτα βιαστικά. Η στιγμή της επιχείρησης «Κωδικός Όνομα Β» είχε φτάσει. Το «Β» από το όνομα της Βερόνικας, το «Κωδικός Όνομα» από τις κατασκοπικές ταινίες. Είδε την τσάντα της Βερόνικας πάνω στην καρέκλα της. Να την ανοίξει; Ήξερε ότι θα ήταν λάθος, αλλά έπρεπε να μάθει ποιον αγαπάει. Την

άνοιξε χωρίς να κοιτάξει μέσα, έβαλε το σημείωμα, την έκλεισε και την άφησε όπως την είχε βρει.

«Όχι», σκέφτηκε, «έτσι μπορεί να μην το δει».

Την άνοιξε πάλι, πήρε το σημείωμα, το έκρυψε στο βιβλίο της επόμενης ώρας και έβαλε το βιβλίο πάλι στην τσάντα.

«Τώρα θα το βρει σίγουρα», σκέφτηκε και άφησε την τσάντα πάλι όπως την είχε βρει.

«Τέλεια! Επιχείρηση Κωδικός Όνομα Β εξετελέσθη!»

Κοίταξε γύρω. Κανείς. Τι να κάνει; Βαριόταν να πάει στο γήπεδο, φοβόταν και λίγο, θα ήταν εκεί η Βερόνικα άλλωστε. Προτίμησε να ανοίξει το βιβλίο της Ιστορίας. Να διαβάσει για τον Θησέα και πώς κατατρόπωσε έναν έναν όλους τους αντιπάλους του. Φανταζόταν τον εαυτό του στη θέση του, να στέκεται αγέρωχος απέναντί τους, χωρίς ίχνος φόβου. Να τους κάνει φοβερές λαβές και να τους ρίχνει κάτω. Να περπατάει με ένα σπαθί στο χέρι, να ζει ελεύθερος, σαν ήρωας. Μέχρι που ακούστηκε φασαρία, και τον επανέφερε στην πραγματικότητα. Φωνές, γέλια, μουσική, σαν να γινόταν πάρτι έξω από την τάξη.

«Μα δεν γίνεται!» σκέφτηκε. «Αφού όλοι έχουν πάει στο γήπεδο».

Άνοιξε την πόρτα, αλλά, αντί να βρεθεί στον διάδρομο του σχολείου, βρέθηκε σε μια γιορτή. Είδε ένα μεγάλο τραπέζι στη μέση και γύρω γύρω κόσμο πολύ – όλοι ντυμένοι όπως οι αρχαίοι Έλληνες. Όλοι γύρισαν να τον κοιτάξουν. Ξεροκατάπие και αισθάν-

θηκε το στομάχι του να σφίγγεται, όπως όταν έβλεπε τη Βερόνικα.

«Στην υγεία του Νικόλα!» πετάχτηκε ένας σηκώνοντας ψηλά την κούπα του.

Ακούστηκαν φωνές χαράς. Κάποιοι μάλιστα σηκώθηκαν από τις θέσεις τους και τον οδήγησαν στο τραπέζι, να καθίσει μαζί τους.

«Πόσους ληστές λένε ότι σκότωσες του λόγου σου, παιδί πράγμα;» τον ρώτησε αυτός που είχε πει στην υγεία του.

Ο Νικόλας ήταν το μοναδικό παιδί εκεί, σαν τη μύγα μες στο γάλα.

«Πέντε», απάντησε διστακτικά.

«Πέντε!» φώναξαν όλοι ενθουσιασμένοι.

«Ποιους;»

«Πώς;»

«Πες μας!»

Ακούγονταν φωνές από όλες τις μεριές.

«Τον Περιφήτη[⚡]», απάντησε ο Νικόλας.

«Αυτόν με το ρόπαλο;» ρώτησε κάποιος.

[⚡] Εδώ, και όπου αλλού συναντάς τον κεραυνό του Δία, πήγαινε στο τέλος του βιβλίου αν θέλεις να μάθεις περισσότερα.

«Ναι, αυτόν», επιβεβαίωσε ο Νικόλας, παίρνοντας θάρρος που τόση ώρα δεν είχε τραυλίσει.

«Ποιον άλλο; Πες μας και άλλους! Τον Σίνη!»

«Ναι, και τον Σίνη. Και τον Σκίρωνα. Και μετά τον Κερκύονα. Και τον Πολυπήμονα».

«Γλιτώσαμε!» φώναξε κάποιος.

«ΝΙ-ΚΟ-ΛΑΣ! ΝΙ-ΚΟ-ΛΑΣ!» ζητωκραύγασαν όλοι.

«Και τη Φαία, το αγριογούρουνο!» συμπλήρωσε ο Νικόλας, που είχε αρχίσει να το διασκεδάζει.

Μουσική, χορός, φαΐ – σωστό γλέντι. Ένα κορίτσι έφερε μπροστά του μια πιατέλα με φρούτα. Την ευχαρίστησε και τότε είδε ότι – αν είναι δυνατόν! – ήταν η Βερόνικα.

Είχε βρεθεί στον παράδεισο επί γης!

Περνούσε τόσο ωραία που δεν πρόσεξε τον βασιλιά όταν σηκώθηκε από τον θρόνο του και έκανε μια χειρονομία να σωπάσουν όλοι. Ούτε όταν προχώρησε προς το μέρος του. Τον είδε πια όταν ο βασιλιάς τον έπιασε από τους ώμους και με παιδική φωνή του φώναξε «Νικόλα! Ξύπνα!» και... του άστραψε μια σφαλιάρα!

Ο Νικόλας άνοιξε τα μάτια του τρομαγμένος και

είδε μπροστά του τον Κάρολο να γελάει. Δεν τον συμπαθούσε τον Κάρολο.

«Π-π-π-πού ήσουν;» τον ρώτησε ο Κάρολος μιμούμενος το τραύλισμά του. «Έχασες τεράστια φάση! Η Βερόνικα αγαπάει τον Άγη! Σίγουρο!»

Ο Νικόλας πετάχτηκε πάνω σαν να είχε φάει και δεύτερη σφαλιάρα.

«Και εσένα δεν σου αρέσει η Βερόνικα;» συνέχισε ο Κάρολος. «Πάντως, να ξέρεις, με αυτό το τραύλισμά σου δεν πρόκειται να σε αγαπήσει ποτέ. Ούτε αυτή, ούτε καμία άλλη δηλαδή».

«Το σημείωμα!» θυμήθηκε αμέσως ο Νικόλας. «Θεέ μου, να μην το διαβάσει η Βερόνικα!»

